

# BOGOLJUB

## TUJINI

Stev. 22. Leto III. VEDSKI TEDNIK Nedelja, 30. maja 1948.

### NAŠ VELIKI DAN



Srce našega kralja, našega vodnika, prijatelja, očeta in brata praznuje svoj godovni dan. Na tihem brez posebnih zunanjih slovesnosti ga bomo praznovali, kakor je skrita naša ljubezen, kakor so prikrite naše žrtve zanj. Pa bo kljub temu naš veliki praznik. Prvi petek v juniju bo letos praznik Srca Jezusovega. V trpljenju je to Srce pokazalo višek svoje ljubezni do nas. S trpljenjem spet hoče, da mu dokažemo svojo hvaležnost in ljubezen do Njega. Prava ljubezen se pokaže v preizkušnjah in trpljenju. Te ljubezni nas hoče naučiti Srce Jezusovo. Zato smo izbrani od njega v posebno šolo trpljenja. Ne razume tega vsak razum, ne razume in ne dojame tega vsako srce. Samo človek, ki se je zelo približal svojemu Bogu, samo srce, ki je že zažarelo v ljubezni do Boga, je zmožno stopiti v to šolo trpljenja in jo uspešno dovršiti.

Mi smo izbrani od Srca Jezusovega, skoro za vsak svoj praznik, za vsak prvi petek, nam je poslalo kako posebno trpljenje telesno ali duševno. Dolga je že ta šola in boleča, pa vemo, da je to šola za popolno ljubezen do Jezusovega Srca.

Poglejmo ob prazniku Srca Jezusovega, ali smo se izkazali vredne, da nas je vzelo Jezusovo Srce v svojo posebno šolo, ali smo bili v tej šoli učljivi, dobri učenci, ali nam je ta šola že kaj pomagala?

Z enim samim zamahom nas je božje Srce odtrgalo od tistega, kar nas je najbolj oddaljevalo od Njega, od materialnega premoženja. Dvema gospodoma se ne da služiti, je govorilo to Srce že v svojem zemeljskem življenju. Mi smo pa mislili, da bomo to znali združiti. Za božje Srce smo se ograivali na zunaj z lepimi besedami in zunanjimi slovesnostmi, svoje srce smo imeli pa pri hiši, hlevu, njivah in gozdovih in varali sami sebe. Radi vsega tega smo bili pripravljene gazi božje postave in trnje zasajati v božje Srce. Odtrgalo nas je to Srce od premoženja. Ali smo to razumeli? Mnogi da, mnogi ne. Saj v tolikih še naprej gori ogenj pohlepa, čim več skupaj spraviti obleke, denarja, živil in pri tem brezobzirno iti mimo drugih, pa opravičevati se: znati je treba, če ne bi jaz, bi pa kdo drugi. Če bi pa kdo drugi kaj dobil, je pa nevoščljivost v popolnem razmahu. Premnogi bi morali pod učni predmet Srca Jezusovega, ki se mu pravi uboštvo v duhu, napisati, če ne "nezadostno" vsaj "zelo slabo".

Čast nam je bila odvzeta, ugled in spoštovanje in višje stališče. Koliko jih je bilo, ki so zviška gledali na bajtarje, male

delavce, hlapce, dekline. V isto vrsto nas je vse postavilo božje Srce. Pa jih je toliko, ki hočejo spet zrasti s tem, da ponižujejo, blatijo in kradejo čast drugim. Kako je zadovoljno Srce božjega Učenika s predmetom ponižnosti. Tudi napuh ne pozna ne meja pravičnosti, še manj pa meja ljubezni do bližnjega. Če tega ni, je vsa ljubezen in češčenje Srca Jezusovega prazna beseda, zvodeno vino.

Odvzeto nam je bilo brezskrbno življenje. Negotovost je pred nami. Ali bomo jutri imeli vsakdanji kruh, potrebno obleko, streho nad sabo. Sola zaupanja v božjo previdnost je to. V tej šoli tako mnogi odpovedo. Se vedno gledajo v svoji pameti in skrbi vso moč in umetnost in če se božje zapovedi s tem ne skladajo, gredo preko njih, ker po njih pameti ni za take razmere, v katerih smo, pametno živeti, kakor božja zapoved ukazuje. Tako se prestopajo meje svetosti zakonskega življenja, meje pravičnosti, meje prave skrbi za naše duhovno življenje. Kako malo smo se v tem oziru naučili v šoli Jezusovega Srca. "Lepo je to slišati, živeti je pa tako težko" bo marsikdo rekel ob teh besedah in s tem izpričal, da vera in zaupanje v božjo Modrost in Previdnost, ki nas jo je učilo Srce božjega Učenika v šoli trpljenja, ni še nič zrasla in se okrepila.

Sola Srca Jezusovega obsega nešteto učnih predmetov, kakor je nešteto dogodkov vsakdanjega življenja. Ob prazniku Srca Jezusovega se v vse to zamislimo in preudarimo. Našteti so tu le par največjih primerov, ob katerih razmišljajmo še druge. Ne zapirajmo oči pred svojim življenjem, ne izgovarjajmo se in ne opravičujmo. Če hočemo biti narod Srca Jezusovega, pokažimo to v življenju, ne v besedah in samo zunanji pobožnosti in posvetitvi. Prisluhajmo z vso pozornostjo nauku, ki nas ga uči Srce Jezusovo v šoli trpljenja in izgnanstva. Glejmo na življenje Jezusovo, ki nam je dalo zgled, kako se ti nauki preneso v vsakdanje življenje. Za vsako najmanjšo malenkost, ki nas jo uči šola trpljenja, bomo dobili živ zgled. Živ zgled uboštva, živ zgled ponižnosti, živ zgled krotkosti, živ zgled ljubezni do bližnjega, živ zgled udanosti božjim načrtom in neskončni božji modrosti - vse v življenju božjega Srca.

Kadar se bomo vsega tega naučili, tedaj bomo lahko rekli: Pravi častilci Srca Jezusovega smo, popolnoma smo se mu posvetili, naše družine so družine božjega Srca, naš narod je narod presvetega Srca. Potem bomo zares z vso upravičenostjo klicali: Srce našega Kralja, reši nas, usmili se nas, daj nam, da bomo še v miru lahko pokazali, kaj smo se naučili v šoli trpljenja in izgnanstva. Tvoji hočemo biti v trpljenju, v nesreči, v tujini, tvoji tudi v sreči, v miru in domovini. Pa ne le, kot do sedaj samo v besedi, ampak v resnici, v življenju in delu.

## OBLETNICA DOSVETITVE BREZMADEŽNEMU SRCU MARIJINEMU

Zadnjo nedeljo v maju obhajamo to obletnico. Takrat se je posvetil narod Marijinemu Srcu in tudi dal svoje zaobljube. Vsako leto smo posvetitev obnavljali, vsako leto obnavljali zaobljube. Kako pa je bilo z izpolnitvijo teh zaobljub. Spomnimo se na zaobljubo o posvečevanju nedelj in praznikov, na obljubo svetosti družinskega življenja, kaj smo obljubili glede mode itd. Kaj pomaga obljubljeni, če potem obljube ne držimo! Kaj pomaga posvečati se Srcu Marijinemu, če ne delamo za čast Marijino, ampak živimo čisto drugače, kot nas Ona s svojim zgledom uči. Prav je, da se prav goreče in zaupno k njenemu Srcu zatekamo. Se podvojimo gorečnost in zaupanje. Vendar bodimo pre-

pričani, da bo naše češčenje pravo in posvetitev popolna šele takrat, ko ponovitev obljub ne bo več samo prazna beseda, ampak zares resna, trdna volja: Vse, kar obetam, bom tudi uresničil, pa naj stane, kar hoče. Morebiti pa le pri tem in onem teče kaka življenjska pot v nasprotju z obljubami. Zamislimo se v to pred obletnico posvečenja in preokrenimo, da bo obnovitev zares iskrena.

## TVOJA LEPOTA PRED NAMI ŽARI

Tvoja lepota pred nami žari,  
moja Kraljica, Marija, si ti,  
ptice v dobrih pozdrav ti pojo,  
šmarnični venec ti rože pleto.

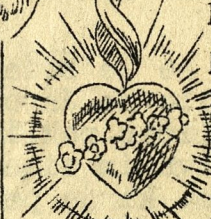
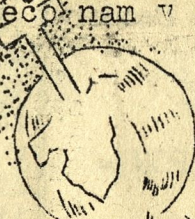
Milosti polna, Marija, si ti,  
Mati trpečih, nesrečnih ljudi;  
sveta, brezmadežna tvoja je pot,  
vedno s teboj je tvoj Sin, naš Gospod.

Srca beguncev te vdano slave,  
žalost izlivajo v tvoje srce;  
ti pa tolažbo, pomoč nam deliš,  
upanje v večno nam zmago budiš.

Dvigni, Marija, mogočne roke,  
svoje deviško odpri nam srce,  
reši nas greha, posvetnih skrbi,  
majniško srečo nam v srca razlij!

# KATOLIŠKI MISIJSKI

DA I N N E ...



MARIJINO

MISIJSKO

SRCE

(Nadaljevanje)

Najbolj se začudi človek, ko mu novodobni misijonski znanstveniki zastavijo vprašanje: ali je misijonsko delo delo za duše ali ne. Za kaj drugega se pa pehajo misijonarji kot za duše? Zaradi duš so zapustili svojo domovino, zaradi duš so si namesto udobja izbrali samo trpljenje, zaradi duš se izčrpavajo tisoči in tisoči, da umirajo prezgodnje smrti. Zakaj potem tako vprašanje?

Prav tu se nam najbolj občutljivo zamajajo dosedanja tla. A ne bojmo se krivoverstva, saj smo oprli svoje misli na temeljni nauk Cerkve.

Kako je zdaj: ali je misijonsko delo delo za duše? - DA I N N E.

V resnici misijonstvo ni delo za duše. Rekli smo, da je cilj misijonskega poslanstva Cerkve, pre-

II. Pobožnost do Marijinega Srca je misijonska tudi po uradnih izjavah iz merodajnih mest.

Ko je Leon XIII. posvetil ves svet Presvetemu Srcu Jezusovemu, mu ni izročil samo vernega sveta, ampak tudi poganski svet. V posvetilni molitvi, ki jo je izdal ob prelo-  
mu devetnajstega v dvajseto stoletje, ne pravi le: "Kralj bodi, Gospod, ne samo vernih, ki niso nikdar odpadli od tebe...", ampak tudi: "Kralj bodi vseh tistih, ki živijo še v zmotah poganstva ali islama; reši jih iz teme in privedi jih k luči in v božje kralje-

sajanje Cerkev tja, kjer je še ni. Nič več in nič manj.

Torej spreobračanje duš ni misijonstvu prvi cilj.

Prav po tem se loči misijonstvo od drugega poslanstva Cerkev od njenega glavnega cilja, ki je prav spreobračanje duš.

Zakaj pa potem misijonarji spreobračajo duše?

Res, tu tiči pravi odgovor. Misijonarji spreobračajo duše, pa še kako se trudijo, da bi jih čim prej in čim več spreobrili, a to jim je le sredstvo. Njihova naloga je, da zgrade v poganskih deželah vidno Cerkev. Mi smo pa že ugotovili, da mora ta vidna Cerkev obstojati iz vernikov, duhovnikov in redovnikov. Tako so misijonarji prisiljeni spreobračati pogane, da bodo iz spreobrnjenih kakor iz zlatih kamnov pozidali hišo božjo, sveto Cerkev. Te duše so jim sredstvo, snov, če smemo tako reči, iz katere se gradi Cerkev v poganskih deželah. Cilj pa ostane še vedno samo ta, da se Cerkev ustanovi in utrdi.

+ + + +

#### PRVI KATOLIŠKI MINISTER NA JAPON = SKEM.

Brez dvoma se je sedaj prvič v zgodovini zgodilo na Japon = skem, da je bil katoličan poklican, da prevzame ministrstvo in sicer prosvetno ministrstvo, ki je pač velikega pomena.

G. T a n a k a K o t a = r o, sedanji prosvetni minister je prišel v Cerkev iz protestantizma. Ima 58 let in je prejel krst pred 20 leti, ko je predaval cesarsko pravo na cesarski univerzi v Tokiu. Že deset let ima na isti univerzi tudi stolico za filozofijo prava. V krogih izobražencev je zelo cenjen kot priznan pisatelj in je izdal večno, tri zvezke obsegajoče delo z naslovom "Svetovno pravo".

Novi minister je v letih, ko je katoliška Cerkev na Japonskem preživljala težke ure in se je morala boriti z raznovrstnimi težavami, ki so jih povzročali skrajno nacionalistični elementi, pokazal velik pogum, ko je objavil knjigo:

stva."

Popolnoma vzporedno je molil tudi Pij XII. v svoji posvetilni molitvi brezmadežnemu Marijinemu Srcu: "Tebi, tvojemu brezmadežnemu Srcu, se izročimo in posvetimo, ne le v zvezi s sv. Cerkvijo, ampak tudi z v s e m s v e t o m". Papež izrecno izroča ves svet, z vsemi nevernimi poganskimi narodi, kjer še ni zasidrana sv. Cerkev, Marijinemu Srcu, naj odslej še s posebno materinsko skrbjo bedi nad njim, kakor je že doslej po svojem vesoljnem poslanstvu vedno nanj obračala svoje oči.

Nad vsemi poganskimi narodi že imata svoje kraljevske pravice Jezus Kristus in njegova mati Marija, a papež prosi, naj si jih Marija tudi tako podvrže, da bo nad njimi svoje kraljevske pravice tudi iz v r š e v a l a. In z Marijo naj jih izvršuje Jezus Kristus, ne le v prihodnjem življenju, ko bo prišel kot sodnik živih in mrtvih, ampak tudi že v tem umrljivem življenju po mili oblasti sv. Cerkev. Marijino Srce naj izprosi in posreduje, da bodo poganski narodi dobili vero in svetost, s katero bodo prav častili Boga in prišli k večni sreči v nebesih. Po Marijinem brezmadežnem in usmiljenem Srcu naj Bog čimprej "spregleda čase nevednosti in naj podeli, da bo čim hitreje zasijala srečna ura, ko bo luč pravice zasijala poganskim narodom". Ljubezen Marijinega Srca bo brez dvoma obudila množico p r i č e v a l c e v misijonarjev, ki bodo hiteli oznanjati luč svete vere.

Brez dvoma pa bo ožarjena podoba Marijinega Srca tudi neizmerno p r i v l a č n a s i l a za vse, ki se še niso približali Kristusovi Cerkvi, da bo en hlev in en pastir.

Sv. oče nadaljuje v svoji posvetilni molitvi: "Sprejmi v svoje varstvo nevernike in vse, ki bivajo še v

"Pravo, vera in socialno življenje", ki je bila izredno čitana in cenjena. Kot vnet kristjan in neustrašen borec za vero, ki ji je bil popolnoma vdan in kot aktiven član KA, je imel minister Tonaka Kotaro tudi veliko število apologetičnih konferenc, skupaj z misijonarji, tako inozemskimi kot japonskimi, in sicer ne samo po vseučiliških krogih, ampak tudi med delavci v prestolnici in po drugih japonskih mestih.

Japonski katoličani so ponosni, da je bil eden izmed njih izbran za ministrstvo, ki bo imelo najbolj težko, a tudi najbolj plodovito nalogo pri moralni obnovi bodoče Japonske.

+ + + +

misijonske zadeve. Jezus govori: "Imam še druge ovce, ki niso iz tega hleva". Jezus zapušča devetindevetdeset dobro oskrbljenih ovc in gre za izgubljenega. Kaj pa šele, če je izgubljenih, v temi in trnju cela milijarda! Tudi Marijino Srce nikjer ne more tako razlivati svojega usmiljenja nad uboge grešnike kot med pogani.

(Prihodnjič dalje).

## BOG GRE ŠKOZI STOLETJA

(Nadaljevanje)

Avguštin gre v Rim.

Sklenil je zapustiti priljubljeno Kartagino in poiskati srečo v Rimu. Mati Monika ga hoče spremljati, toda on se ji z nečedno zvijsko izmakne. - Rim pa postane za Avguština težko in grenko razočaranje. - Moral si je služiti kruh kot reven in neupoštevani učitelj modroslovja. Tudi mesto samo mu ni všeč. Pri srcu mu je Kartagina, čeprav je bičal v svojih govorih njene pregrehe, - vendar jo ljubi - a za Rim nima lepe besede.

Njegov verski razvoj je po notranji ločitvi od manihejskih neumnosti precej pridobil. V veliko presenečenje svojih manihejskih prijateljev je pričel v Rimu nastopati z ostrimi govori proti glavnemu nauku nevarnega krivoverstva in ga žigosati z neusmiljenim smešenjem. Sam sebe ni mogel razumeti, kako je mogel verovati, da je svet nastal po dveh božjih bitjih in da stvarjenje ni nič drugega, kakor vdor hudega v carstvo luči. Tuži je ostro napadel stroge manihejske predpise morale, ki so bili le krinka raznih stranpotic. - Kljub temu pa se ni ločil od svojih krivoverskih prijateljev. Ni bil mož volje, da bi pretrgal te vezi. Bil je neodločen in še vedno je pričakoval, da mu bodo ti prijatelji še koristili. Sicer se ni motil, saj so mu ravno te zveze pripomogle, da je dobil službo profesorja modroslovja v Milanu.

Avguštin v Milanu.

Kristjani v Milanu s škofom Ambrozijem na čelu se pač niso vselili, ko je zasedel tako važno učno mesto mož, ki je bil na slabem

glasu in poleg tega še krivoverec. Avguštin sam pa je bil nad vse srečen. Nastopil je pot k človeški slavi in moči. V daljavi se je že videl kot državnega upravitelja kake pokrajine. - Pot je prosta. - Toda vodi ga k drugemu cilju, kakor si ga sam zamišlja. - Milan postane mejnik njegovega življenja, kar pozneje sam opisuje v svojih "izpovedih": "Prišel sem v Milan k škofu Ambroziju, k njemu si me privedel Ti, o Gospod, brez moje volje, da sem bil po njem pripeljan k Tebi, o Gospod, z mojo voljo!"

V Milanu je živel Avguštin udobno kot omikanec - posvetnjak. Imel je sijajno, dobro plačano službo v bližini kraljevega dvorca in kmalu navezal najtesnejše stike z uglednimi in zelo vplivnimi osebnostmi javnega življenja. - Najel si je prostorno poslopje v bližini mesta. Njegovo stanovanje je postalo "mala Afrika". Tu sem je poklical svoje bivše prijatelje iz Kartagine, kakor tudi mater Moniko ter sorodstvo in svojo ljubico s sinčkom Adeodatom. Staro numidijsko življenje se je - v največjo žalost njegove matere - tu nadaljevalo.

Skoraj vsaka mati najde za počenjanje svojega otroka razne izgovore, ali pa išče vzrok - navadno ga tudi najde - ki omili otrokove neumnosti ali celo grehe. Tako je tudi Monika obdolžila Avguštinovo ljubico in namesto, da bi delala na to, da bi se poročil z otrokovo materjo, ga je silila, da naj izžene otrokovo mater, kar je Avguštin - čeprav nerad - tudi storil. Izgnanka je med tem postala kristjana ter je ločitev od otroka in Avguština tiho vzela nase ter to smatrala za pokoro za svoje in Avguštinove grehe. - Poleg tega je prostovoljno obljubila, da ostane samska. -

Brez dvoma je bila tedaj ta grešnica moralno večja od bodoče svetnice, preprosto dekle iz naroda je bilo plemenitejše od častitljive matrone in učenega profesorja. Monika je branila, da bi Avguštin sklenil to zakonsko zvezo, ker ni trpela te "mešanice", ki bi njenemu sinu mogla škodovati na družabnem ugledu in poklicnem napredovanju. Delala pa je z vso silo, da bi Avguštin poročil bogato milansko meščanko. In končno pristane na ta zakon, ker pa je bila izbrana meščanka premlada in bi moral še dolgo čakati - vzame Avguštin v svoje stanovanje novo ljubavnico. - Kako grenko razočaranje za mater. -

Tako je pač v življenju. - Mi pobožni kristjani si prikrojujemo božje zapovedi svojim načrtom, katere si kujemo - mi farizeji! Kako vneti smo premnogokrat v preklinjanju pregreh drugega - zato, da svoje velike napake dozdevno zakrijemo. - Če našim načrtom kaj ugaaja - smo dovezetni, če pa našim ženitovanjskim načrtom kaj nasprotuje... je ogenj v strehi. - Še celo 4. božjo zapoved kličemo na pomoč, če bi kmečki sin izbral bajtarsko nevesto ali morda celo navadno dekle ali pa obratno bogata nevesta revnega poštenega ženina. - Toda, hvala Bogu, večinoma - človek obrača, Bog pa obrne. - Vendar tedaj sami sebe oglejmo, ker tedaj šele pokažemo svoj pravi obraz. - Zloba človeštva! -

#### Sprememba.

Monika je spoznala svojo napako in videla tudi, da je bila občutno kaznovana za svojo človeško prevzetnost v posvetnih načrtih. Njen duševni voditelj postane škof Ambrozij s svojo modrostjo in ona postane njegova neumorna sodelavka v dušnem pastirstvu in dobrodušnosti. -

Pa tudi Avguštin stopi kmalu v stik z velikim Ambrozijem, ki je bil tedaj najvplivnejši mož Milana.

Prvo srečanje teh dveh mož pa ni prineslo tega, kar je Avguštin pričakoval. Hotel je v škofu dobiti prijatelja in svetovalca,

pa mu pride nasproti škof, ki je sicer prijazen, dobrodušen in vljuden, toda zadržan. Ta zadržanost pa je opravičena že zaradi porekla mladega profesorja. Ali more iz Afrike, kjer mrgoli krivovercev in razkolnikov, priti kaj dobrega? - Razen tega je dobil Avguštin službeno mesto s protekcijo po Symahu - rimskem prefektu - poganu, kateri je bil še osebni nasprotnik Ambrozijev.

Ta hladni sprejem pa ni zadržal Avvuština, da ne bi obiskoval škofovih pridig in predavanj, ne iz verskih ampak iz znanstvenih nagibov in pa da bi se prepričal o resničnosti trditve o govorniški sposobnosti tega velikega moža. - Avguštin ugotovi, da slava, ki jo Ambrozij uživa, ni nezaslužena. Razen tega, da mu je ugajala govorniška sposobnost škofova, pa je Avguštin pričel razmišljati tudi vsebino govorov in njihovo duševnost. Spoznal je, da se je do sedaj vse premalo in prepovršno bavil s svetim pismom ter, da je njegova sodba o stari zavezi preveč enostranska in zato napačna.

## POTA BOŽJA

(Nadaljevanje)

Tujec je odprl vrata, se nalahno poklonil. Vsi so sprašujoče gledali na tujca, ki je v naslednjem trenutku spregovoril:

"Oprostite, morda motim?"

"Prav nič, kar vstopite, prosim", je prijazno dejal gospodar, vstal in stopil proti doselec. Gospod župnik, gospodinja, Cilkina mati in Cilka pa so obsedeli za mizo, misleč, da se bo gospodar sam lahko pomenil s tujim gospodom.

Naslednji trenutek pa je Cilkin oče privedel gospoda k mizi z besedami:

"To je gospod Janko Ahačič, član naše opere in se želi z nami pogovoriti o pevski tekmi, ki jo opera prireja."

Sele sedaj je Cilka v osebi tujega gospoda spoznala enega od onih dveh gospodov, ki sta ji prva čestitala k uspelemu pevskemu koncertu. Vstala je in se mu z glavo nalahno priklonila. Tudi vsi ostali so vstali in gospod Cvelbar je vsakega posebej predstavil.

Ko so zopet posedli, je Janko takoj pričel:

"Da vas ne bom predolgo zadrževal, vam sporočam, da se bo v kratkem vršila v naši operi pevska tekma, kar vam gotovo ni neznano. Velik uspeh tukajšnjega cerkvenega koncerta, posebno pa še pevodkinje ni ostal prikrit tudi naši operi, saj se je koncerta udeležilo več naših članov. Ker je pa meni poverjena skrb za pevsko tekmo, sem prišel osebno, da povabim predvsem vas gospodična, pa tudi ostale pevce vašega zbora."

"Razgovarjali smo se že o tej zadevi, toda do kakega zaključka nismo prišli", je dejal gospod Cvelbar.

"Čas hiti, naš zavod pa bi čimpreje rad prišel na jasno, s kolikimi pevci naj računa. Prav to je povod mojega obiska."

"So razlogi za, a še več jih je proti. Sedaj jih je treba pretehtati in se odločiti" je dejal gospod župnik.

"Ali vam smem pri odločitvi pomagati? Da vam kdo od vaših pevcev ne bi mogel kak očitati, je prav, da jih na tekmo opozorite, nato naj se pa sami odločijo. Gospodična se bo pa itak sama odločila."

"Danes vam ne morem dati odgovora. V nekaj dneh imamo pevsko vajo. Tam se bomo dogovorili in vas pravočasno obvestili", je dejala Cilka.

Po teh besedah je Janko vstal, se zahvalil za prijaznost,

vsakemu posebej je še podal roko in pred slovesom dejal:

"Samo tri dni bi mogli še počakati, po tem roku bomo morali pa prijave zaključiti."

Nato ga je Cvelbar pospremil do vrat in gospod je odšel. Cvelbarjevi so se spogledali. Oče pa je dejal:

"Tega pa ni prinesla samo pevska tekma."

"Kako naj ukrenemo", je dejala Cilka. "Svetujte, gospod župnik."

"Zboru prepustimo, da naj se vsak pevec sam odloči, kakor hoče. To bo tekma pevcev, ne zborov", je dejal gospod župnik.

Razgovor ni več tekel v veselem razpoloženju kot preje. Neznani nemir se je polastil gospoda župnika in očeta Cvelbarja.

Po dolgem premoru je gospod župnik težko in v zadregi vprašal:

"Kaj boš pa ti storila, Cilka?"

"Ne vem. Gotovo je samo eno, da proti volji staršev ničesar!" je dejala Cilka.

"Iz tega slédi" je povzel besedo oče, "da bi ti sama rada nastopila, toda hočeš se podvreči moji volji. Prvič v mojem življenju mi je težko. Težko ti dovolim, težko ti odrečem."

"Zakaj?" je posegla sedaj vmes tudi mati. "Kaj pa ji more to škodovati? Mlad človek se rad postavi, čemu bi mu branili?"

Vsi so molčali. Očeta Cvelbarja pa je začela razjedati skrb. Po dolgem molku je počasi in presekano vprašal:

"Cilka! Ali je bil ta človek na koncertu? Te je morda že kdaj videl? Sta morda že kdaj govorila?"

Vse je utihnilo. Oče je gledal Cilki v oči, gospod župnik in mati pa sta gledala zdaj Cilko, zdaj očeta. Vsi so pričakovali odgovora. Cilka pa ni umaknila pogleda. Čemu? Saj ni imela nobenih skrivnosti, nobenih zahrbtnih namenov proti staršem, in je počasi odgovorila:

"Takole je bilo: Prvi človek, ki mi je po končanem koncertu čestital, je bil Janko Ahačič, z njim pa je bil še neki drugi gospod. Prišel je na kor in me po nekem našem pevcu poklical. Nato se mi je predstavil, mi podal roko in mi čestital. To je bilo vse. Danes sem ga videla drugič."

"To se mi je zdelo", je dejal oče in podprl glavo z rokami.

### 3.

Tisto nedeljo, ko je bila na sporedu tekma pevcev, je bila opera naravnost oblegana. Sredi tedna je bil poskusni nastop, ki je bil dostopen tudi občinstvu za polovično vstopnino. Vsa mesta so bila zasedena. Prihiteli so zlasti znanci in prijatelji nastopajočih. Prišli so pa tudi pevski strokovnjaki, ker so hoteli pravilno oceniti pevce in to svojevrstno prireditev. Nekateri pevci so imeli cel kader ljudi, ki so pri vsaki točki nagnali pravi vrišč: ploskali v taktu, cepetali z nogami in vpili. Prireditev je izgledala bolj kot kaka nogometna tekma kot pa kulturna prireditev v domu umetnosti.

Vodstvo opere in nje postavljeni presojevalci, ki so imeli nalogo presoditi umetniško višino nastopajočih pevcev, so imeli precej težko nalogo, da so nepristransko ocenili vsakega pevca in nje-gov glas.

Od vseh nastopajočih pevcev so izbrali sedem najboljših in jim dovolili, da smejo nastopiti pri pevski tekmi.

Opera je bila napolnjena do zadnjega kotička. Cvelbarjevi so sedeli v sredini parterja. Vstopnice jim je poslalo vodstvo opere in to je bil menda tudi vzrok, da so se odločili in prireditev pose-tili. (Dalje prihodnjič).

Izdaja pisarna narodnega delegata papeške misije v Tristachu pri Ljenzu.